

Til Retten.

Fra et sosialt, kriminologisk, konstitusjonelt, og antropologisk perspektiv, befinner vi oss her i dag som resultat av en politisk prosess som har sviktet de forfulgte grupperingene på ruspolitikkenes område.

Til tross for at organisasjoner på rusfeltet i en årrekke har gjort gjeldene menneskerettighetenes beskyttelse; til tross for at de har kommet med 5 spørsmål som må besvares av et uavhengig, upartisk, og kompetent tribunal; og til tross for at rusreformrapporten minner om at det er statens oppgave å sikre et effektivt rettsmiddel, fortsetter politikerne å ignorere menneskerettighetsprinsippenes relevans på det ruspolitiske området. Organisasjoner på rusfeltet har derfor kontaktet riksadvokaten og bedt om føringer for folk som ønsker et menneskerettighetsforsvar, og jeg overrekker dette brevet slik at retten selv kan sette seg inn i problemstillingen.

Jeg legger også ved *Human Rising* og *To Right a Wrong*, to bøker som dokumenterer hvordan forbudslinjen har gjort vondt verre, og hvordan den er resultatet av en politisk prosess hvor rettighetsbildet til de forfulgte grupperingene har vært oversett. Til sammen utgjør disse bøkene min prosedable påstand; jeg gjør gjeldende menneskerettighetskonvensjonenes beskyttelse, og ber om et effektivt rettsmiddel.

Som funn fra konstitusjonelle domstoler andre steder i verden indikerer (Alaska, Georgia, Sør-Afrika, Mexico), er forbudet mot cannabis et brudd på grunnleggende rettigheter. Dette betyr at prinsipper om autonomi, likhet, proporsjonalitet og frihetspresumsjon ugyldiggjør narkotikalovene—og at norsk stat i for lang tid har undertrykt cannabisbrukere på falske premisser.

Dette kan komme som en overraskelse. Ikke desto mindre: Frem til i dag har jeg ikke funnet noen medisin som hjelper min tilstand bedre enn cannabis. Min situasjon må derfor sees i lys av dette og at det har vært den eneste måten å få et tilnærmet funksjonelt liv på plass for meg selv og andre.

Som gruppe har cannabisbrukerne lenge vært i kontakt med politiet. Vi har gjort gjeldende nødrettsprinsippet og bedt om støtte til å avklare legitimiteten forbundet med en lovgivning som stadig flere utenlandske domstoler konkluderer med er menneskerettsstridig. Nå som vi endelig har en sak for retten, og stiller med en prosedabel påstand, ber jeg om at dommeren tar prosessen over på grunnlovssporet, og det er altså fem spørsmål som må besvares til tilfredsstillende av en uavhengig, upartisk og kompetent domstol.

Frem til i dag forblir disse ubesvart. Problemstillingen har imidlertid fått økende oppmerksomhet i den offentlige debatten. Spørsmålet om et rettighetsbilde har fått økt relevans etter rusreformrapporten, som konkluderte med at straff for bruk ikke var innenfor menneskerettslige anbefalinger. Det gjenstår å se om strafferegimet kan opprettholdes for de som dyrker til eget bruk eller andres, men rusreformutvalget har i alle fall avkledd politiske fiksjoner som narkotikahaien all troverdighet. Heller enn demoner, er det gjerne samfunnets fattigste og mest usette grupperinger som fengsles for slike lovbrudd, og det gjenstår altså å se om strafferammer opp til 21 år er nødvendige i moderne samfunn.

Som støtte til mitt forsvar har jeg Alliansen for rettighetsorientert narkotikapolitikk (AROD). De er en ledende organisasjon på menneskerettsfeltet som har hatt hyppig kontakt med myndighetene om problemstillingen, og de vil avgi sakkyndig vitnesbyrd i min sak.

Som dokumentert av AROD (og bøker som *To End a War* og *Human Rising*), er det bare bevisstløshet og maktpolitikk som sikrer fortsettelsen av denne masseforfølgelsen. For at forbudet skal være en anstendig virksomhet, må imidlertid informasjonen og den juridiske begrunnelsen som presenteres i

disse bøkene avvises tilfredsstillende av en uavhengig, upartisk og kompetent domstol—og frem til i dag har altså norske myndigheter nektet å engasjere seg.

Det er denne uheldige situasjonen vi nå sammen har en mulighet til å endre. Ikke bare er det et faktum, som Martin Luther King en gang observerte, at det finnes rettferdige lover og urettferdige lover. Og mens vi er moralsk forpliktet til å adlyde førstnevnte, er vi like pliktige til å avvise sistnevnte. FNs konvensjoner uttaler også at vi som enkeltpersoner er ansvarlige for å bekjempe urettferdighet og at vi er moralsk og juridisk bundet til å fremme menneskerettighetene.

Etter å ha gjort det norske rettssystemet oppmerksom på denne rettslige tvisten, forventer jeg derfor at retten vil samarbeide og være med på tilsikringen av et rettighetsbilde.